

22.04.18

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach

40 – 032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

Tel.: 32 255-27-75, fax: 32 251-86-72

e-mail: kancelaria1@kolegium-odwolawcze.katowice.finn.pl

ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

REGON: 272357234 NIP: 9541886250

SKO-OŚ-428/62/1955/18/BL

Katowice, 17. 04. 2018 r.

Decyzja

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. Poz. 570) i art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. 2016 r. Poz. 23 z późn. zm.) oraz art. 16 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2017 r. Poz. 935)

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca: Beata Leszczyńska - sprawozdawca

Członkowie: Kamila Kozłara

Katarzyna Stebnicka

po rozpatrzeniu odwołania Stowarzyszenia „Nasze Strzemieszyce” z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Modrzejowskiej 13 oraz odwołania Stowarzyszenia „Samorządne Strzemieszyce” z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Warszawskiej 43b, od decyzji Naczelnika Wydziału Kształtowania Środowiska Urzędu Miasta Katowice, działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Katowice, z dnia 28 grudnia 2017 r. nr 106/Ś/17 w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań dla realizacji przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko pn. „Nowa organizacja zabudowy magazynowej wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą w DSS Recykling sp. z o. o. w Dąbrowie Górniczej przy ul. Magazynowej 1”, na działkach ewidencyjnych nr 4019, 4020, 4023, 4026, 4027, 4028/1, 4029/1, 4030/1, 4031/1, 4032/1, 5609, 5608, 4035, 4039/1, 4040/1, 4041/1, 4042/1, 5500/2, 5500/3, 5500/4, 4012/2, 5501/2, 5501/3, 55-1/4, 5501/5, 5502, 5503, 3999/2, 4016/2, 4017/2, 4002/2 (k. m. 19 obręb Strzemieszyce Wielkie) wraz z określeniem warunków realizacji tego przedsięwzięcia przedstawionych w sentencji decyzji organu pierwszej instancji

na posiedzeniu w dniu 17 kwietnia 2018 roku

o r z e k ł o

uchylić w całości zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ pierwszej instancji orzekł, jak opisano na wstępie. W uzasadnieniu organ ten opisał przeprowadzone w sprawie postępowanie i przedstawił argumenty przemawiające, jego zdaniem za wydanym orzeczeniem w sprawie.

Odwołania od powyższej decyzji wnieśli: Stowarzyszenie „Nasze Strzemieszyce” z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Modrzejowskiej 13 oraz Stowarzyszenie „Samorządne Strzemieszyce” z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Warszawskiej 43b. W

ich treści nie zgodzono się ze stanowiskiem zajęтым w sprawie przez organ pierwszej instancji, podnosząc argumenty przemawiające przeciw podjętej decyzji wraz z ich uzasadnieniem. W konsekwencji wniesiono o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce w treści swojego odwołania wniosło również zażalenie na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 17 października 2017 r. nr WOOŚ.4242.78.2017.KM.3 w sprawie uzgodnienia realizacji przedsięwzięcia, zarzucając mu brak rzetelności w ocenie warunków środowiskowych planowanej inwestycji.

Odwołania zostały wniesione w terminie.

Przed wszystkim Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje - w zakresie podstawy procesowej niniejszego rozstrzygnięcia – że w dniu 1 czerwca 2017 r. weszła w życie nowelizacja kodeksu postępowania administracyjnego (dalej jako: kpa), dokonana poprzez art. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2017 r., oz. 935). Ustawa nowelizująca zawiera przepisy przejściowe. W zakresie procedury administracyjnej przepisem tym jest art. 16, który stanowi, że do postępowań administracyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy ostateczną decyzją lub postanowieniem stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 (czyli przepisy kpa), w brzmieniu dotychczasowym, z tym, że do tych postępowań stosuje się przepisy art. 96a-96n ustawy zmienianej w art. 1.

W przedmiotowej sprawie, w niniejszym postępowaniu toczącym się przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Katowicach mają zastosowanie przepisy kodeksu postępowania administracyjnego w brzmieniu dotychczasowym, ponieważ wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach został złożony przed dniem wejścia w życie nowelizacji kpa. Wniosek ten nosi datę 5 września 2016 r., a do siedziby organu pierwszej instancji – Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza wpłynął w dniu 6 września 2016 r.

Postanowieniem z dnia 26 października 2016 r. o nr SKO-OŚW-428/602/14941/16/AK Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wyznaczyło Prezydenta Miasta Katowice do załatwienia przedmiotowej sprawy, ponieważ właścicielem nieruchomości, na których ma być realizowane planowane przedsięwzięcie, a więc stroną, jest Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza.

Zagadnienie procedury wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia reguluje ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz. U. 2017 r. Poz. 1405 ze zm., dalej też jako: ustawa). W art. 72 ust. 1 pkt. 1 stanowi ona, że wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem: 1) decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego oraz decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót budowlanych - wydawanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, 961, 1165, 1250 i 2255). Pozostałe decyzje wymagające uzyskania wcześniej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymieniają pkt. 2 – 23 tego przepisu. Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (art. 71 ust. 1a ustawy). Decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o

którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b (art. 71 ust. 3 ustawy). Organ właściwy do wydania decyzji, o których mowa w ust. 1, dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy (art. 71 ust. 6 ustawy).

Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 ustawy).

Na mocy art. 74 ust. 1 ustawy do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć: 1) w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko - raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił o ustalenie zakresu raportu w trybie art. 69 - kartę informacyjną przedsięwzięcia; 2) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - kartę informacyjną przedsięwzięcia; 3) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmującej przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b; 3a) mapę w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, wraz z zapisem mapy w formie elektronicznej; 6) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, wydany przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, z zastrzeżeniem ust. 1a-1c; (...).

Jeżeli liczba stron w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla których stwierdzono obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, kopię mapy ewidencyjnej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, oraz dokument, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, przedkłada się wraz z raportem o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (art. 74 ust. 1a). Jeżeli liczba stron w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla których nie stwierdzono obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, kopię mapy ewidencyjnej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, oraz dokument, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, przedkłada się w terminie 14 dni od dnia, w którym postanowienie stało się ostateczne (art. 74 ust. 1b).

Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego (art. 74 ust. 2 ustawy). Jeżeli liczba stron postępowania: 1) o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, 2) w sprawie uchylecia lub zmiany, stwierdzenia nieważności, stwierdzenia wygaśnięcia decyzji, o której mowa w pkt 1, lub wznowienia postępowania w sprawie tej decyzji - przekracza 20, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego (art. 74 ust. 3 ustawy). Stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje

prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Przez obszar ten rozumie się: 1) działki przylegające bezpośrednio do działek, na których ma być realizowane przedsięwzięcie; 2) działki, na których w wyniku realizacji lub funkcjonowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska; 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem (art. 74 ust. 3a ustawy). Organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach doręcza ją niezwłocznie organom, których opinia lub uzgodnienie były wymagane przed jej wydaniem (art. 74 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z treścią art. 75 ust. 1 tej ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest:

- 1) regionalny dyrektor ochrony środowiska - w przypadku:
 - a) będących przedsięwzięciami mogącymi zawsze znacząco oddziaływać na środowisko:
 - dróg,
 - linii kolejowych,
 - napowietrznych linii elektroenergetycznych,
 - instalacji do przesyłu ropy naftowej, produktów naftowych, substancji chemicznych lub gazu,
 - sztucznych zbiorników wodnych,
 - obiektów jądrowych,
 - składowisk odpadów promieniotwórczych,
 - b) przedsięwzięć realizowanych na terenach zamkniętych,
 - c) przedsięwzięć realizowanych na obszarach morskich,
 - d) zmiany lasu, niestanowiącego własności Skarbu Państwa, na użytek rolny,
 - e) przedsięwzięć polegających na realizacji inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego,
 - f) inwestycji w zakresie terminalu,
 - g) inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi,
 - i) przedsięwzięć polegających na realizacji inwestycji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych;
 - j) przedsięwzięć polegających na poszukiwaniu lub rozpoznawaniu złóż kopalin lub na wydobywaniu kopalin ze złóż, o których mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze, prowadzonych na podstawie koncesji,
 - k) napowietrznych linii elektroenergetycznych lub stacji elektroenergetycznych będących przedsięwzięciami mogącymi zawsze znacząco oddziaływać na środowisko albo przedsięwzięciami mogącymi potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wymienionych w załączniku do ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych;
 - l) przedsięwzięć, o których mowa w pkt 4, dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot od niej zależny w rozumieniu art. 24m ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 i 1890),
 - m) przedsięwzięć, o których mowa w pkt 3, dla których wnioskodawcą jest jednostka organizacyjna Lasów Państwowych,
 - n) inwestycji towarzyszącej, o której mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących,

- o) przedsięwzięć, w odniesieniu do których wniósł sprzeciw, o którym mowa w art. 72 ust. 10,
- p) przedsięwzięć polegających na zmianie lub rozbudowie przedsięwzięć, dla których do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy był regionalny dyrektor ochrony środowiska,
- r) elektrowni wiatrowych, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. poz. 961),
- 1a) Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska - w przypadku inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej, o którym mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących,
- 2) starosta - w przypadku scalania, wymiany lub podziału gruntów,
- 3) dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych - w przypadku zmiany lasu, stanowiącego własność Skarbu Państwa, na użytek rolny,
- 4) wójt, burmistrz, prezydent miasta - w przypadku pozostałych przedsięwzięć.

Stosownie do art. 71 ust. 1 ustawy, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji: 1) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i, w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim, z dyrektorem urzędu morskiego; 2) zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3, 10-19 i 21-23.

Przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 79 ust. 1 ustawy).

Jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę: 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1; 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko; 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa; 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone (art. 80 ust. 1 ustawy). Właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. (...) (art. 80 ust. 2 ustawy).

Jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy, odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia (art. 81 ust. 1 ustawy). Jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 ustawy). Jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację tego przedsięwzięcia, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy (art. 81 ust. 3 ustawy).

Elementy decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa art. 82 ust. 1 pkt. 1 ustawy. Są to między innymi:

- a) rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia,
- b) istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich,
- c) wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, w szczególności w projekcie budowlanym, w przypadku decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14, 18 i 23,
- d) może nałożyć na wnioskodawcę obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia oraz wskazując inne organy, którym także należy ją przedstawić;

Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (art. 82 ust. 3 ustawy).

Na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W decyzji, o której mowa w ust. 1, właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek wykonania działań, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b, w szczególności jeżeli wynikają one z postanowienia, o którym mowa w art. 63 ust. 2a (art. 84 ust. 1a ustawy). Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (art. 84 ust. 2 ustawy).

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia (art. 85 ust. 1 ustawy). Uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

- 1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:
 - a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
 - b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
 - ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
 - uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1,
 - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,
 - c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;
- 2) w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzaniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 85 ust. 2 ustawy).

Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach

wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 85 ust. 3 ustawy).

Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekazuje ostateczne decyzje, o których mowa w art. 71 ust. 1, wraz z kopią załączników organowi ochrony środowiska, o którym mowa w art. 378 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (art. 86 a ustawy).

Procedura przeprowadzania oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko regulowana jest w art. 59 i następnych ustawy. Zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja następujących planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko: 1) planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1. Realizacja planowanego przedsięwzięcia innego niż określone w ust. 1 wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, jeżeli: 1) przedsięwzięcie to może znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, a nie jest bezpośrednio związane z ochroną tego obszaru lub nie wynika z tej ochrony; 2) obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 został stwierdzony na podstawie art. 97 ust. 1 (art. 59 ust. 2 ustawy).

Ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przeprowadza się w ramach: 1) postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach; 2) postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwolenia, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b, jeżeli konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko została stwierdzona przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz w przypadku, o którym mowa w art. 88 ust. 1 (art. 61 ust. 1 ustawy). Ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, stanowiącą część postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, przeprowadza organ właściwy do wydania tej decyzji (art. 61 ust. 2 ustawy).

W ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia uwarunkowania wymienione w art. 62 ustawy). Zawartość karty informacyjnej przedsięwzięcia zawiera art. 62a ustawy.

Obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając łącznie następujące kryteria wymienione w punktach 1 – 3 i następnych art. 63 ust. 1 ustawy. Postanowienie wydaje się również, jeżeli organ nie stwierdzi potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 63 ust. 2 ustawy). W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, organ określa jednocześnie zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. W tym przypadku stosuje się przepisy art. 68 (art. 63 ust. 4 ustawy). W przypadku, o którym mowa w ust. 1, organ wydaje postanowienie o zawieszeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach do czasu przedłożenia przez wnioskodawcę raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (art. 63 ust. 5 ustawy). Na postanowienie, o którym mowa w ust. 5, nie przysługuje zażalenie (art. 63 ust. 6 ustawy). Postanowienia, o których mowa w art. 63 ust. 1 i 2, wydaje się po zasięgnięciu opinii 1) regionalnego dyrektora ochrony środowiska; 2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3, 10-19 i 21-23 (art. 64 ust. 1 ustawy).

Organy, o których mowa w ust. 1 i 1a, uwzględniając łącznie uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1, wydają opinię, co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby - co do zakresu

raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (art. 64 ust. 3 ustawy). Opinia regionalnego dyrektora ochrony środowiska lub organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej o braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może wskazać na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków lub wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożenia obowiązku działań, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. B (art. 64 ust. 3a ustawy). Opinię lub uzgodnienia, o których mowa w ust. 1-1c, wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio (art. 64 ust. 4 ustawy).

Postanowienia, o których mowa w art. 63 ust. 1 i 2, wydaje się w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio (art. 65 ust. 1 ustawy). Na postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1, przysługuje zażalenie (art. 65 ust. 2 ustawy). Uzasadnienia postanowień, o których mowa w art. 63 ust. 1 i 2, niezależnie od wymagań wynikających z Kodeksu postępowania administracyjnego, powinny zawierać informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy wydawaniu postanowień (art. 65 ust. 3 ustawy).

Kwalifikacji planowanego przedsięwzięcia dokonuje się na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tekst jedn. Dz. U. 2016 r. Poz. 71, dalej jako: rozporządzenie).

Planowane przedsięwzięcie ma polegać na nowej organizacji zabudowy magazynowej wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą w DSS Recykling sp. z o. o. w Dąbrowie Górniczej przy ul. Magazynowej 1 na działkach o łącznej powierzchni 6, 3023 ha. Według karty informacyjnej przedsięwzięcia dołączonej do akt sprawy, a sporządzonej w sierpniu 2016 r., zakres przedsięwzięcia obejmuje: przebudowę hali technologicznej o powierzchni około 1140 m² i rozbudowę jej o skrzydło o powierzchni około 500 m²; budowę nowej hali magazynowej o powierzchni około 2000 m²; budowę placów magazynowo – manewrowych o łącznej powierzchni 16 360 m² wokół projektowanej hali magazynowej i przebudowywanej hali technologicznej; budowę parkingu dla samochodów osobowych o powierzchni około 140 m²; wyburzenie istniejącego budynku biurowo – socjalnego znajdującego się we wschodniej części zakładu; budowę nowego placu magazynowo – manewrowego o powierzchni 4000 m² po południowej stronie hali nr 1, boksów magazynowych i hali technologicznej nr 3 oraz dodatkowo utwardzenie wokół hali magazynowej nr 1 dwóch niewielkich obszarów o łącznej powierzchni około 840 m²; przeniesienie projektowanej linii do odzysku szkła opakowaniowego z istniejącej hali magazynowej nr 1 do przebudowanej hali technologicznej; możliwość prowadzenia procesu odzysku R13 dla stłuczki szklanej. Dalej z karty informacyjnej planowanej inwestycji wynika, że w wyniku realizacji przedsięwzięcia nie zmieni się instalacja do odzysku stłuczki szklanej oraz wydajność tej instalacji, która utrzymana będzie na poziomie uzgodnionym w raporcie oddziaływania na środowisko pn. „modernizacja Centrum Recyklingu Szkła firmy DSS Recykling sp. z o. o. z siedzibą w Dąbrowie Górniczej” tj. na poziomie 160 000 Mg odpadowego szkła na rok. Przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie – według mapy załączonej do karty informacyjnej - pokrywa się z przewidywanym obszarem, na który będzie to przedsięwzięcie oddziaływać.

Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2016 r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach wyraził opinię o konieczności przeprowadzenia dla planowanego przedsięwzięcia oceny oddziaływania na środowisko i określił zakres raportu o oddziaływaniu tego przedsięwzięcia na środowisko.

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2016 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Dąbrowie Górniczej zaopiniował konieczność przeprowadzenia dla planowanego

przedsięwzięcia oceny oddziaływania na środowisko i określił zakres raportu o oddziaływaniu tego przedsięwzięcia na środowisko.

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2017 r. Prezydent Miasta Katowice stwierdził obowiązek przeprowadzenia dla planowanego przedsięwzięcia oceny oddziaływania na środowisko i określił zakres pełny raportu o oddziaływaniu tego przedsięwzięcia na środowisko.

Postanowieniem z dnia 30 marca 2017 r. organ pierwszej instancji zawiesił postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ze sporządzonego w maju 2017 r. raportu o oddziaływaniu inwestycji na środowisko (przekazanego organowi pierwszej instancji za pismem przewodnim z dnia 9 maja 2017 r.), wynika, że zakres przedsięwzięcia ma objąć: przebudowę hali technologicznej o powierzchni około 1140 m² i rozbudowę jej o skrzydło o powierzchni około 500 m²; budowę trzech nowych hal magazynowych szkła o łącznej powierzchni około 5838 m², z czego hala magazynowa w południowej części zakładu o powierzchni 1872 m², w zachodniej części nowego terenu o powierzchni 2016 m², we wschodniej części nowego terenu o powierzchni terenu 1950 m²; budowę placów magazynowo – manewrowych o łącznej powierzchni 19 253 m² wokół projektowanych hal magazynowych i przebudowywanej hali technologicznej; budowę parkingu dla samochodów osobowych przy wjeździe na teren zakładu o powierzchni około 500 m², wyburzenie dawnego budynku biurowo – socjalnego znajdującego się we wschodniej części nowego terenu Zakładu, przeniesienie projektowanej linii do odzysku szkła opakowaniowego z istniejącej hali magazynowej nr do przebudowanej hali technologicznej, możliwość prowadzenia procesu odzysku R13 czyli magazynowanie odpadów poprzedzające którykolwiek z procesów wymienionych w pozycji R-1 do R-12 dla stłuczki szklanej; określenie możliwości pracy zakładu przez 7 dni w tygodniu w porze dziennej i nocnej.

W raporcie podano ponadto, że w wyniku realizacji przedsięwzięcia nie zmieni się instalacja do odzysku stłuczki szklanej oraz wydajność tej instalacji, która utrzymana będzie na poziomie uzgodnionym w raporcie oddziaływania na środowisko pn. „modernizacja Centrum Recyklingu Szkła firmy DSS Recykling sp. z o. o. w Dąbrowie Górniczej – Strzemieszycach”, tj. na poziomie 160 000 Mg odpadowego szkła na rok.

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2017 r. organ pierwszej instancji podjął zawieszone postępowanie w sprawie.

Przedmiotowe przedsięwzięcie inwestor zaliczył do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt. 52 rozporządzenia, jako: zabudowa przemysłowa, w tym zabudowa systemami fotowoltaicznymi, lub magazynowa, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż:

a) 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy,

b) 1 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a

- przy czym przez powierzchnię zabudowy rozumie się powierzchnię terenu zajęłą przez obiekty budowlane oraz pozostałą powierzchnię przeznaczoną do przekształcenia w wyniku realizacji przedsięwzięcia.

Organ pierwszej instancji w podstawie prawnej i w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wskazał, że planowaną inwestycję należy zakwalifikować jako przedsięwzięcie z § 3 ust. 1 pkt. 52b rozporządzenia (cytowany powyżej) oraz do § 3 ust. 1 pkt. 80 rozporządzenia jako instalację związaną z odzyskiem i unieszkodliwianiem odpadów, inną niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt. 41 – 47, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne o zainstalowanej mocy elektrycznej nie większej niż 0,5 MW lub wytwarzających ekwiwalentną ilość biogazu

rolniczego wykorzystywanego do innych celów niż produkcja energii elektrycznej, a także miejsca retencji powierzchniowej odpadów oraz rekultywacja składowisk odpadów.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w toku postępowania administracyjnego inwestor zmienił zakres przedsięwzięcia, zastępując przeniesienie linii do odzysku szkła opakowaniowego istniejącej hali magazynowej nr 1 do przebudowanej hali technologicznej, dla której uzyskał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, na budowę linii do odzysku szkła opakowaniowego o wydajności 20Mg/h w przebudowanej hali technologicznej wraz z wyposażeniem jej w moduł Roentgena w II etapie realizacji przedsięwzięcia. W piśmie z dnia 31 lipca 2017 r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, odpowiadając na wniosek organu pierwszej instancji o uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia przed wydaniem decyzji środowiskowej wskazał [cyt:] „w związku z faktem, że przedsięwzięcie nie polega już tylko na przeniesieniu linii, a na budowie linii do odzysku szkła jako niezależnej instalacji, oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko należy przedstawić w ujęciu skumulowanym ze wszystkimi zrealizowanymi, realizowanymi i planowanymi do realizacji przedsięwzięciami, łącznie z przedsięwzięciem „Modernizacja Centrum Recyklingu Szkła firmy DSS Recykling sp. z o. o. w Dąbrowie Górniczej – Strzemieszycach”, na które Inwestor uzyskał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach nr 17/Ś/16 z 18 lutego 2016 r. wydaną przez Prezydenta Miasta Katowice”. Do stanowiska tego odniósł się pełnomocnik inwestora, wskazując, że wskutek braku przymiotu ostateczności decyzji nr 17/Ś/16 z 18 lutego 2016 r. inwestor podjął decyzję o włączeniu do zakresu obecnego przedsięwzięcia II budowy linii do odzysku szkła opakowaniowego w nowej lokalizacji jako niezależnej instalacji, która powstanie w miejsce instalacji do segregacji szkła opakowaniowego uzgodnionej w ramach przedsięwzięcia I. W ramach natomiast realizacji obu przedsięwzięć I i II powstanie tylko jedna linia do segregacji szkła opakowaniowego o wydajności 20 Mg/h, w przebudowywanej hali technologicznej zamiast w istniejącej hali technologicznej nr 3.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika ponadto, że w toku postępowania inwestor planowanego przedsięwzięcia rozszerzał jego parametry, co wynika z analizy między innymi karty informacyjnej przedsięwzięcia oraz treści raportu.

Do udziału społeczeństwa w przedmiotowym postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji odniósł się inwestor w opracowaniu z września 2017 r., dołączonym do akt sprawy.

Stosownymi postanowieniami organ pierwszej instancji w toku postępowania dopuścił do niego Stowarzyszenie „Nasze Strzemieszyce” z siedzibą w Dąbrowie Górniczej oraz Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce z siedzibą w Dąbrowie Górniczej.

Postanowieniem z dnia 19 lipca 2017 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Dąbrowie Górniczej wyraził opinię przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych.

Postanowieniem z dnia 17 października 2017 r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach uzgodnił realizację przedsięwzięcia i określił jej warunki.

Następnie organ pierwszej instancji wydał zaskarżoną odwołaniami decyzję w sprawie.

Po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz po rozważeniu stanu prawnego i faktycznego sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, iż zaskarżona decyzja nie może się ostać w obrocie prawnym z powodów następujących.

Przede wszystkim należy wskazać, że stosownie do unormowanej w art. 6 kodeksu postępowania administracyjnego (dalej jako: kpa) zasady praworządności organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Z zasady tej, wymagającej od organu administracji publicznej legitymowania się podstawą prawną rozstrzygnięcia

sprawy administracyjnej w drodze decyzji administracyjnej wynika, że podstawa ta musi istnieć w dniu wydania decyzji. Jak podkreśla się bowiem w orzecznictwie sądowoadministracyjnym jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego jest to, że organ wydaje decyzję na podstawie przepisów prawa materialnego obowiązującego w dacie orzekania (tak np. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 marca 2008 r., sygn. akt II OSK 313/07, LEX nr 468749 oraz z dnia 18 września 2008 r., sygn. akt II OSK 138/07, LEX nr 508498). Zasada praworządności stanowi zatem, że organy administracji publicznej działają na podstawie i w granicach prawa powszechnie obowiązującego i są tymi przepisami związane. Związanie organów administracji publicznej przepisami prawa powszechnie obowiązującego oznacza w szczególności, że – prowadząc postępowanie administracyjne - mają one obowiązek ustalenia prawidłowej prawnej podstawy decyzji administracyjnej.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że ustawą z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. 2017 r. Poz. 1566) doszło do wprowadzenia zmian w ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko w zakresie istotnym. Nowelizacja ta w zakresie odnoszącym się do stanu prawnego stosowanego w przedmiotowej sprawie weszła w życie z dniem 1 stycznia 2018 r. i zawiera przepis przejściowy. Art. 545 ust. 1 powołanej ustawy stanowi, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych na podstawie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, oraz decyzji, przed wydaniem których przeprowadza się ponowną ocenę oddziaływania na środowisko, stosuje się przepisy niniejszej ustawy oraz ustawy zmienianej w art. 509 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. A zatem w przedmiotowym postępowaniu – w dacie wydania niniejszej decyzji - stosować należy przepisy ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko w brzmieniu znówelizowanym.

Dalej należy zwrócić uwagę, że na mocy art. 15 kpa postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Istotą zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego unormowanej cytowanym przepisem jest dwukrotne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie przez dwa organy tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonego rozstrzygnięcia. Należy więc stwierdzić, że podjęcie rozstrzygnięcia przez organ odwoławczy w tak opisanym stanie prawnym i wskutek istotnej zmiany stanu prawnego spowodowałoby naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. W konsekwencji decyzja tego organu zostałaby wydana z rażącym naruszeniem prawa.

Dalej należy wskazać, że art. 509 wymienionej ustawy – Prawo wodne wprowadził do systemu prawa ochrony środowiska definicję legalną pojęcia strony legitymowanej do udziału w postępowaniu o ustalenie środowiskowych uwarunkowań realizacji planowanego przedsięwzięcia. Do art. 74 ustawy dodano cytowany już ust. 3a, w którym stwierdzono, że stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Przez obszar ten rozumie się: 1) działki przylegające bezpośrednio do działek, na których ma być realizowane przedsięwzięcie; 2) działki, na których w wyniku realizacji lub funkcjonowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska; 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem (art. 74 ust. 3a ustawy). W okresie, kiedy orzekał organ pierwszej instancji, przepis ten nie obowiązywał, jednakże z uwagi na dokonaną nowelizację dotychczasowe ustalenia organu w zakresie kręgu stron nie są wystarczające i powinny być przeprowadzone w oparciu o

obowiązujący przepis. W sytuacji bowiem, gdy w toku postępowania odwoławczego nastąpiła bardzo istotna zmiana przepisu będącego podstawą ustalenia kręgu stron, ich oznaczenie powinno zostać dokonane przez organ pierwszej instancji – tak aby nie naruszyć zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego.

W tym miejscu Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach dodaje, że obowiązku ustalenia kręgu stron postępowania administracyjnego nie przeczy zasada stosowania art. 49 kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy, w myśl których, gdy liczba stron przekracza 20, stosuje się instytucję doręczenia przez obwieszczenie. Nie należy bowiem utożsamiać udziału strony (a więc podmiotu, który ma w postępowaniu interes prawny lub obowiązek) w postępowaniu administracyjnym jedynie z doręczaniem jej pism i rozstrzygnięć. Nawet bowiem ustalenie, że liczba stron przekracza 20, nie zwalnia organu administracji publicznej od określenia wszystkich stron prowadzonego postępowania i to niezależnie od tego, czy jest ono prowadzone z udziałem społeczeństwa, czy też nie. Trzeba bowiem wziąć po uwagę, że kryterium „przekroczenia liczby stron w postaci 20” stosowane jest w zasadzie jedynie do zawiadamiania o czynnościach organu administracji (art. 49 kpa w związku z przepisem prawa materialnego), a nie jest związane z uprawnieniami poszczególnych – wszystkich podmiotów, którym służy status strony do uczestniczenia w postępowaniu według reguł przewidzianych w kpa. Ustalenie, że liczba stron przekracza 20 i zaniechanie ustalenia pozostałych – wszystkich stron postępowania pozbawia te podmioty praw do udziału w tym postępowaniu i jest naruszeniem tych wszystkich przepisów kpa, które gwarantują stronie udział w postępowaniu wraz z możliwością wypowiedzi w każdym jego stadium. Zachowania takiego nie można poprzeć i to niezależnie od tego, czy strona z uprawnień przewidzianych przez stosowne przepisy skorzysta czy też nie. Podobnie wypowiada się również orzecznictwo sądowoadministracyjne, czego przykładem jest wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 10 stycznia 2013r., sygn. akt II SA/Kr 1492/12, LEX nr 1274526 [cyt:] „Wady postępowania, polegające na naruszeniu art. 10 i art. 28 k.p.a., mogą mieć dwojaki skutek prawny. Jeżeli organ nie poczynił odpowiednich kroków w celu ustalenia prawidłowego kręgu stron postępowania, ma miejsce naruszenie przepisów proceduralnych, które może mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast jeżeli zgromadzony w sprawie materiał pozwala stwierdzić, że osoba (osoby), którym przysługiwał przymiot strony postępowania, została bez własnej winy w nim pominięta i nie wzięła w nim udziału, uchybienie takie daje podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a.”. Obowiązku ustalenia kręgu stron nie znosi również prowadzenie postępowania z udziałem społeczeństwa, regulowanego w dziale III ustawy, którego art. 29 stanowi, że każdy ma prawo składania uwag i wniosków w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa. Jest to jednak prawo przede wszystkim ograniczone 21 – dniowym terminem (podczas gdy strona ma prawo do udziału w postępowaniu we wszystkich jego fazach, a także do zaskarżania decyzji do organu administracji publicznej wyższego stopnia, jak również wniesienia skargi do sądu administracyjnego), a także tym, że członkowi społeczeństwa niebędącemu stroną nie służy interes prawny i może do postępowania składać jedynie uwagi i wnioski. Wypada podzielić pogląd komentatora K. Gruszeckiego, który stwierdził, że [cyt:] „Należy tu wyraźnie zaznaczyć, że przepis ten nie zwalnia organów administracji z obowiązku precyzyjnego zbadania, komu w konkretnym przypadku przysługują przymioty strony. Pozwoli to bowiem ustalić, kto zdaniem organu prowadzącego postępowanie brał w nim udział jako strona, a kto jako przedstawiciel społeczeństwa. Pamiętanie o tym jest niezwykle istotne z tego powodu, że organy administracji w sprawach skomplikowanych bardzo często już na samym początku (bez weryfikacji) przyjmują założenie, że stron jest więcej niż 20, stosując uproszczony sposób powiadamiania ich o czynnościach podejmowanych w toku prowadzonego postępowania. W rzeczywistości o ilości stron nie przesądza jednak skala realizowanego przedsięwzięcia. (...) Jednocześnie powiadamiania stron w trybie art. 49 k.p.a. nie należy mylić z podaniem do

publicznej wiadomości informacji o postępowaniu, jeżeli jest ono prowadzone z udziałem społeczeństwa. Pierwsze skierowane jest bowiem tylko do stron postępowania i następuje po raz pierwszy zaraz po wszczęciu postępowania, a później jest powtarzane na kolejnych etapach prowadzonego postępowania administracyjnego. Ogłoszenie, podające do publicznej wiadomości informacje wymagane w ramach udziału społeczeństwa, skierowane jest natomiast do ogółu społeczeństwa. Łączenie w jednej czynności dwóch różnych sposobów powiadamiania nie zostało bowiem dopuszczone przez ustawodawcę (J. Jendrośka, *Obowiązek powiadamiania...*, s. 61 i n.). Ponadto oba te powiadomienia służą realizacji różnych celów. Oznacza to, że korespondencja pochodząca od podmiotów nieuczynanych za strony postępowania powinna być automatycznie traktowana jako uwagi lub wnioski zgłoszone przez społeczeństwo, jeżeli jego udział w konkretnej sprawie został dopuszczony. Doprecyzowanie, kto jest stroną postępowania, a kto nie, pozwoli również stwierdzić, czy poszczególne uwagi i wnioski zostały zgłoszone w terminie. Sporządzenie takiej listy stron postępowania ma walor praktyczny także w odniesieniu do postanowień art. 49 k.p.a. Reguły wynikające z tego przepisu znajdują bowiem zastosowanie w postępowaniu administracyjnym, ale już nie w postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Te zaś powinny wiedzieć, kto w sprawie jest stroną postępowania i do kogo kierować korespondencję” (w: Komentarz do art. 74 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, LEX).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zauważa, że zarówno w obecnie obowiązującym stanie prawnym, jak i w poprzednim, art. 74 ust. 1 pkt. 3 ustawy wymagał, aby do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dołączyć poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmującej przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie (...), oraz mapę w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, wraz z zapisem mapy w formie elektronicznej (art. 73 ust. 1 pkt. 3a ustawy). Taka dokumentacja znajduje się w aktach sprawy i stwierdza, że inwestor wskazał, iż przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie pokrywa się z przewidywanym obszarem, na którym będzie realizowane to przedsięwzięcie.

Rozpatrując sprawy związane z analizą środowiskowych uwarunkowań realizacji planowanych przedsięwzięć, należy podnieść, że istotą postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest rozpoznanie wszelkich zagrożeń i uciążliwości zamierzonego przedsięwzięcia wobec środowiska i dopiero na tej podstawie określenie wpływu planowanej inwestycji na środowisko, a następnie warunków likwidacji lub minimalizacji stwierdzonych zagrożeń (tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 27 lutego 2012r., sygn. akt II SA/Op 592/11, LEX nr 1138691). Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach bowiem określa parametry dla konkretnego, ale przyszłego zamierzenia. Jednym zatem z najistotniejszych elementów postępowania o ocenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (nie tylko w odniesieniu do ustalenia stron) jest prawidłowe określenie zasięgu/obszaru oddziaływania planowanej inwestycji. W tym celu ustawodawca nakazał dołączenie do wniosku o wydanie decyzji kopii mapy ewidencyjnej, z zaznaczeniem przewidywanego obszaru/zasięgu, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie i obejmującej przewidywany obszar, na który będzie ono oddziaływać. Wskazanie odpowiedniego obszaru oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest zadaniem inwestora ubiegającego się o wydanie decyzji. Do organu prowadzącego postępowanie należy ocena przedstawionego zasięgu oddziaływania, w szczególności to, czy w oparciu o przedłożony materiał dowodowy obszar ten został przez wnioskodawcę – inwestora prawidłowo określony. Należy też podkreślić, że pojęcie

oddziaływania inwestycji nie jest ograniczone jedynie do negatywnego oddziaływania na środowisko, albowiem mówiąc o oddziaływaniu konkretnego przedsięwzięcia należy mieć na uwadze również te miejsca, gdzie uciążliwości związane z przedsięwzięciem mieszczą się w granicach norm określonych przez przepisy prawa lub decyzjach na ich podstawie wydanych. Oznaczenie zasięgu oddziaływania inwestycji konieczne jest nie tylko przy ustalaniu środowiskowych uwarunkowań, ale również dla ustalenia kręgu stron prowadzonego postępowania. Organ pierwszej instancji jednakże nie przeprowadził żadnej analizy obszaru przewidywanego oddziaływania przedsięwzięcia, który został podany przez inwestora. Zastrzeżenie to jest tym bardziej istotne, że w aktach sprawy znajdują się mapy z zaznaczonymi wynikami obliczeń rozprzestrzeniającego się hałasu po realizacji przedsięwzięcia w porze dziennej i w porze nocnej (w wariantach realizacji przedsięwzięcia proponowanym przez wnioskodawcę), które dokumentują, że zasięg hałasu ma przekraczać teren realizacji inwestycji. Organ pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji ograniczył się do stwierdzenia, że oddziaływanie inwestycji na środowisko ustalono na podstawie raportu, w oparciu o standardy ochrony środowiska wynikające z dopuszczalnych norm (art. 13 uzasadnienia). Ponadto wskazano, że przez teren, na który przedsięwzięcie może oddziaływać rozumie się obszar, na którym w wyniku realizacji lub funkcjonowania inwestycji zostaną przekroczone standardy jakości środowiska. Ponieważ zdaniem organu pierwszej instancji w przedmiotowej sprawie takie przekroczenie nie nastąpiło, to obszar oddziaływania planowanej inwestycji ogranicza się do granic terenu, do którego inwestor posiada tytuł prawny (str. 28 uzasadnienia).

Jak już wskazano powyżej, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach nie podziela poglądu, że tylko ponadnormatywne oddziaływania wpływać mają na pojęcie obszaru przewidywanego oddziaływania na środowisko (zresztą organ pierwszej instancji nie wskazał, jakie to parametry przesądzą o ponadnormatywnych oddziaływaniach, wskazał jedynie, że wynikają z przepisów prawa, ale nie podał jakich). Stanowisko to prezentuje także orzecznictwo sądów administracyjnych, [cyt:] „Z przepisów art. 72 ust. 2 pkt 1, art. 74 ust. 1 pkt 1 i art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko wynika, że chodzi o każde oddziaływanie, a nie tylko takie, które przekracza określone normy. Normy i ich ewentualne przekroczenia mają znaczenie dla treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a nie dla posiadania przymiotu strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. Podstawowym kryterium decydującym o uznaniu za stronę właściciela nieruchomości zlokalizowanej w pobliżu planowanej inwestycji jest stwierdzenie, że na ową nieruchomość rozciąga się oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia. Zazwyczaj dotyczy to będzie nieruchomości bezpośrednio graniczących z terenem inwestycji. Jednakże w każdym przypadku organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach winien należycie ustalić obszar oddziaływania planowanego przedsięwzięcia, biorąc pod uwagę przede wszystkim dane wynikające z dokumentów dostarczonych przez inwestora” (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 3 lutego 2016 r., IV SA/Po 844/15, LEX nr 1977434).

Wskazane powyżej kwestie mają w sprawie doniosłe znaczenie, albowiem w istocie przewidywany obszar oddziaływania planowanej inwestycji wpływa nie tylko na zakres ustalenia stron legitymowanych do udziału w postępowaniu, ale też na zbadanie zgodności tego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla przedmiotowego terenu. Doniosłość prawidłowego ustalenia zgodności z planem podkreśla jeszcze norma art. 80 ust. 2, zdanie pierwsze ustawy, która stanowi, że właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Niezgodność zatem z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest przesłanką odmowy wydania decyzji o

środowiskowych uwarunkowaniach. Uchwała nr XLIV/801/09 Rady Miasta Dąbrowa Górnicza z dnia 2 grudnia 2009 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Dąbrowa Górnicza dla terenów położonych w Strzemieszycach w rejonie Sulna, Centrum, Grabocina i Szalasowizny, dla terenu, na którym ma być realizowane planowane przedsięwzięcie przewiduje symbol 8PU, to jest terenu obiektów produkcyjnych, składów, magazynów i usług. § 25 ust. 2 zawarty w rozdziale 3 planu, zatytułowanym: „Zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego” stanowi, że na terenach oznaczonych na rysunku planu symbolami od 1PU do 10PU dopuszcza się realizację przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, a na terenach 1PU, 3PU i 8PU również przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko pod warunkiem, że oddziaływanie na środowisko realizowanego przedsięwzięcia nie przekroczy granicy terenu lub nieruchomości, do której prowadzący działalność posiada tytuł prawny. W przedmiotowej sprawie jednakże organ pierwszej instancji nie dokonał rzetelnej analizy przewidywanego obszaru oddziaływania planowanej inwestycji w oparciu o całość materiału dowodowego, a ogólnie wskazał, że przedsięwzięcie spełnia wymagania prawa ochrony środowiska, a jego oddziaływanie nie przekroczy terenu, do którego wnioskodawca posiada tytuł prawny. Z tej też przyczyny nie można uznać za udowodnionego twierdzenia, że planowane przedsięwzięcie jest zgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego dla omawianego terenu, chociaż organ odwoławczy nie przesądza na tym etapie postępowania niezgodności planowanej inwestycji z tym planem. Analiza bowiem obszaru oddziaływania w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy jest zadaniem organu pierwszej instancji – w niniejszym postępowaniu, zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania.

Dalej Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt. 5 ustawy raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać informacje umożliwiające analizę kryteriów wymienionych w art. 62 ust. 1 oraz zawierać: opis wariantów uwzględniający szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania, w tym: a) wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego, b) racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska - wraz z uzasadnieniem ich wyboru. Na mocy art. 81 ust. 1 ustawy jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy, odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.

Zgodnie z cytowanymi normami podmiot planujący realizację przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko lub potencjalnie znacząco – gdy przeprowadza się ocenę oddziaływania, przedstawia trzy analizowane warianty: wariant proponowany, racjonalny wariant alternatywny oraz wariant najkorzystniejszy dla środowiska – których wybór należy uzasadnić. Nic nie stoi na przeszkodzie np. aby wariant proponowany był jednocześnie wariantem najkorzystniejszym dla środowiska, przy czym winno to zostać w raporcie wyraźnie wskazane. Wariant wybrany – po przeprowadzeniu postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko – może, ale nie musi zostać zaaprobowany przez organ administracji. Jeżeli z przeprowadzonego postępowania wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż wybrany przez wnioskodawcę zastosowanie znajduje art. 81 ust. 1 ustawy. W takiej sytuacji organ administracji obowiązany jest do zaproponowania wnioskodawcy wariantu innego niż wybrany przez wnioskodawcę. Jeżeli wnioskodawca wyrazi zgodę na wariant zaproponowany przez organ prowadzący postępowanie, wariant ten zostanie dopuszczony do realizacji w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Z akt sprawy jednakże ani też z uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie wynika, iżby organ pierwszej instancji analizował przedstawione przez inwestora warianty.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce w treści swojego odwołania wniosło również zażalenie na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 17 października 2017 r. nr WOOŚ.4242.78.2017.KM.3 w sprawie uzgodnienia realizacji przedsięwzięcia, zarzucając mu brak rzetelności w ocenie warunków środowiskowych planowanej inwestycji. Stosownie do art. 77 ust. 1 pkt. 1 ustawy, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska (...). Uzgodnień, o których mowa w ust. 1 pkt. 1 – 1b i 4, dokonuje się w drodze postanowienia (art. 77 ust. 3 ustawy). Do uzgodnień i opinii, o których mowa w ust. 1 pkt. 1, 2, 3 i 4, nie stosuje się przepisów art. 106 § 3 i 6 Kodeksu postępowania administracyjnego (art. 77 ust. 7 ustawy). Orzecznictwo sądów administracyjnych podkreśla, że uzgodnienie, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt. 1 ustawy ma niezaskarżalny charakter. Jednakże, aby nie pozostawić przedmiotowego uzgodnienia (które wpływa na kształt treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, albowiem – w przeciwieństwie do opinii – w uzgadnianym zakresie wiąże organ prowadzący postępowanie główne) bez możliwości oceny instancyjnej, stosuje się do niego art. 142 k.p.a. Stanowi on, że postanowienie, na które nie służy zażalenie, strona może zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji (podobnie wyroki: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 9 maja 2017 r., II SA/Kr 314/17, LEX nr 2293360, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 27 sierpnia 2015 r., II SA/Ol 450/15, LEX nr 1930037, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 sierpnia 2014 r., II SA/Wa 549/14, LEX nr 1540607, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 24 października 2017 r., II SA/Sz 830/17, LEX nr 2396990; ponadto podobnie: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 8 sierpnia 2017 r., II SA/Kr 729/17, LEX nr 2355514). Nadto Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 września 2017 r., II OSK 3/16 wskazał, że [cyt:] „W przypadku zakwestionowania w odwołaniu niezaskarżalnego postanowienia, w oparciu o treść art. 142 k.p.a., organ odwoławczy nie wydaje na skutek takiego zaskarżenia odrębnego postanowienia (rozstrzygnięcia). Uwzględnienie podnoszonych w odwołaniu od decyzji zarzutów odnoszących się do postanowienia, na które nie służy zażalenie, znajduje swój wyraz w uwzględnieniu odwołania i związanym z tym rozstrzygnięciem, przewidzianym w art. 138 k.p.a. Stanie się tak jednakże tylko wtedy, gdy naruszenie prawa przy wydaniu postanowienia, na które nie służy zażalenie, miało wpływ na wynik sprawy. Jednakże uznając uzgodnienie za prawidłowe, organ odwoławczy również nie wydaje odrębnego postanowienia o utrzymaniu w mocy postanowienia uzgodnieniowego”. Po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić trzeba, że nie wynika z niego, aby w postępowaniu incydentalnym uzgodnieniowym brały udział strony postępowania głównego, aby uzgodnienie to obwieszczono zgodnie z przepisami ustawy o udziale społeczeństwa w ochronie środowiska – jeżeli były dostępne, ponadto postanowienie to doręczone zostało dopiero w zawiadomieniu o zakończeniu postępowania głównego o wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia. Zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt. 5 ustawy przed wydaniem i zmianą decyzji wymagających udziału społeczeństwa organ właściwy do wydania decyzji, bez zbędnej zwłoki, podaje do publicznej wiadomości informacje o możliwościach zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy oraz o miejscu, w którym jest ona do wglądu. Do niezbędnej dokumentacji sprawy, o której mowa w ust. 1 pkt. 5 należą wymagane przez przepisy stanowiska innych organów, jeżeli stanowiska są dostępne w terminie składania uwag i wniosków (art. 33 ust. 2 pkt. 2 lit. b ustawy, na ten temat również szerzej K. Gruszecki: Komentarz do art. 77 ustawy o

udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, LEX 2013).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza dalej, że organ pierwszej instancji nie badał samodzielnie, czy zachodzi powiązanie z innymi przedsięwzięciami na przedmiotowym terenie, w szczególności czy zachodzi możliwość kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych, zrealizowanych lub planowanych. Art. 66 ust. 1 pkt. 3b ustawy stanowi, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać informacje umożliwiające analizę kryteriów wymienionych w art. 62 ust. 1 oraz zawierać: informacje na temat powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych, zrealizowanych lub planowanych, dla których wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływanie mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływanie mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem. Organ pierwszej instancji ograniczył się jedynie w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji – omawiając wnioski złożone w postępowaniu z udziałem społeczeństwa – do przedstawienia ustaleń z przedłożonego raportu i wyjaśnień złożonych do niego, nie analizując przedstawionych danych.

Stosownie do unormowanej w art. 6 kpa zasady praworządności organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa.

Organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy (art. 138 § 2 kpa). Na mocy cytowanego już powyżej art. 15 kpa, postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Istotą zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego unormowanej cytowanym przepisem jest dwukrotne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie przez dwa organy tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą jest wyznaczony zakresem rozstrzygnięcia sprawy decyzją organu pierwszej instancji. W postępowaniu odwoławczym może być rozpoznana i rozstrzygnięta sprawa tożsama pod względem podmiotowym i przedmiotowym w zakresie, w jakim podlegało to postępowaniu prowadzonemu przez organ pierwszej instancji. W postępowaniu odwoławczym zastosowanie art. 136 kpa możliwe jest jedynie wówczas, gdy wymagane jest przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego. Jak bowiem przepis ten stanowi organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję. Istota wyjaśniającego postępowania odwoławczego, o którym mowa w powołanym przepisie, sprowadza się do możliwości naprawienia przez organ odwoławczy ewentualnych wadliwości postępowania przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji, ale wyłącznie takich, które mogą zostać usunięte bez naruszenia zasady dwuinstancyjności postępowania. Pogląd ten podziela np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 13 października 2017 r., II SA/Go 480/17, CBOSA, [cyt:] „2. By zastosować przepis art. 138 § 2 k.p.a. organ II instancji obowiązany jest łącznie stwierdzić naruszenie przepisów postępowania oraz wykazać, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Możliwość rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 138 § 2 k.p.a., sprowadza się więc do przypadków, gdy rozstrzygnięcie sprawy wymaga uprzedniego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w całości lub w znacznej części, którego zakres ma istotny wpływ na rozstrzygnięcie. 3. Dokonanie ustaleń

mających istotny wpływ na wynik sprawy dopiero na etapie postępowania odwoławczego naruszałoby zasadę dwuinstancyjności, bowiem ustalenia te pozbawione zostałyby możliwości dwukrotnej kontroli organów administracji. Naruszenie art. 138 § 2 k.p.a. stanowi zatem wydanie decyzji kasacyjnej zarówno w przypadku, gdy zaskarżona decyzja była dotknięta jedynie błędami natury prawnej, jak i w przypadku, gdy postępowanie wyjaśniające pierwszej instancji jest dotknięte niewielkimi brakami, które z powodzeniem można uzupełnić w postępowaniu odwoławczym”.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza wobec powyższego, iż uzasadnione jest – na zasadzie art. 138 § 2 kpa - uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, z powodów powyżej wymienionych. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach rozumie, że postępowania prowadzone w sprawach wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanej inwestycji są postępowaniami administracyjnymi o dużym stopniu skomplikowania, zarówno pod względem stanów faktycznych oraz prawa materialnego i procesowego. Są też niejednokrotnie postępowaniami o dużym oddźwięku społecznym. W toku zatem ponownie prowadzonego postępowania organ pierwszej instancji zbada istniejący w sprawie stan faktyczny i prawny, uwzględni okoliczności podane w niniejszym uzasadnieniu oraz zanalizuje uwagi podniesione przez organizacje społeczne we wniesionych odwołaniach i ustosunkuje się do ich treści.

Jednocześnie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zauważa, że w dniu 28 lutego 2018 r. uchwalona została ustawa o zmianie ustawy – Prawo wodne (Dz. U. 2018 r. Poz. 710). Przepis art. 1 pkt. 2 lit. a tej ustawy stanowi, że w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. poz. 1566 i 2180 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany: w art. 545 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz w sprawach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania albo zmiany decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt. 1, 10, 14 i 18 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, 1566 i 1999), stosuje się przepisy obowiązujące przed dniem 1 stycznia 2018 r.”. Cytowany przepis przejściowy wchodzi w życie w dniu 25 kwietnia 2018 r.

Z podanych względów należało orzec, jak w sentencji.

Pouczenie

Decyzja niniejsza, w myśl art. 16 § 1 kpa, jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne skargi określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. 2017 r. Poz. 1369 ze zm.).

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 100 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub

radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy oraz art. 85 ust. 3 ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu pierwszej instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Otrzymują:

- 1/. Adwokat Pan Jacek Wilk, Kancelaria Adwokacka JWLP Wilk Majkowska spółka komandytowa, ul. Kordylewskiego 1, 31 – 542 Kraków – pełnomocnik inwestora
- 2/. Prezydent Miasta Katowice, ul. Młyńska 4, 40 – 098 Katowice
- 3/. Stowarzyszenie „Nasze Strzemieszyce”, ul. Modrzejowskiej 13, 42 – 530 Dąbrowa Górnicza
- 4/. Stowarzyszenie „Samorządne Strzemieszyce”, ul. Warszawska 43b, 42 – 530 Dąbrowa Górnicza
- 5/. Pozostałe strony – doręczenie poprzez obwieszczenie – art. 49 kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska
- 6/. a/a Kategoria: A

Do wiadomości:

- 1/. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, ul. Dąbrowskiego 22, 40 – 032 Katowice
- 2/. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Dąbrowie Górniczej, *adres do doręczeń:* ul. Kościuszki 58, 42 – 500 Będzin

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

mgr Beata Leszczyńska

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

mgr Kamila Kozłowska

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

mgr Katarzyna Stebnicka